Varför jag inte har uppskattat Paul Washer särskilt mycket

Spara som PDF

Skrivet av Lennart - 12 november, 2012 - 10:11

Det är ganska vanligt att man skriver till mig och undrar vad jag tycker om Paul Washer och hans förkunnelse. Bara det visar ju att många är fundersamma över var han står. Nu blir jag lite trött på att skriva svar på dessa frågor om och om igen, så det här är min officiella ståndpunkt angående Paul Washer som jag hädanefter kommer att hänvisa alla till som undrar.

Själv blev jag vid första kontakten med Washer (såg en video) lite positivt överraskad. Men min fru, som ofta reagerar snabbare än jag på andliga övertoner, anade genast ugglor i mossen vid denna första kontakt. Jag själv tänkte att här var minsann en radikal broder som vågade ta bladet från mun och predika emot en ljummen och villfaren kristenhet. Det behövs ju profetröster i vår tid (om nu någon lyssnar vill säga). På samma sätt tänker många andra. Man är less på en ljum kristenhet som inte förkunnar evangelium utan bara sysselsätter sig med perifera saker som ofta saknar relevans och bibelstöd. En radikal förkunnare som Washer kan då tyckas var sänd av Gud. Men så kikade jag lite mer, och såg en Washer som alltid ser plågad ut, som nästan aldrig skrattar, som sällan säger ett vänligt ord, som sällan säger något till uppmuntran, som inte leder sina åhörare till trons vila och barnaskapet, osv.

Sedan började mail komma in till mig från helt sönderbrutna kristna ungdomar som hade fått sin tro helt förstörd av Washers undervisning. De hade genom denna undervisning hamnat i en lagisk prestationstro och därmed tappade bort hela sin frälsningsvisshet. Flera personer hade mått riktigt dåligt rent psykiskt. Kanske någon beundrare av Washer nu tänker att dessa syskon inte hade en sann tro före mötet med Washers förkunnelse, men JO, det bedömer i vart fall jag att de hade haft. De hade levt i ett enkelt barnaskap och glad förtröstan på att Jesus var deras frälsare; att nåden räcker hela vägen hem till saligheten hos Gud!

Nu finns det säkert de som menar att folk även mår dåligt av min egen undervisning, och det vore ju katastrof om det jag förmedlar raserar eller hindrar en sund tro. Om jag däremot får bidra till att villfarelser blottläggs, och att någon mår dåligt av det, så tror jag faktiskt att det kan vara bra. Ty en sorg som ligger i

linje med vad Gud vill är till nytta. För egen del hoppas jag att mina eventuellt kärva ord ligger inom detta område.

> 2 Kor 7:10: ”Ty en sorg efter Guds vilja för med sig en ånger som man inte ångrar och som leder till frälsning.”

Nu är då frågan om de vittnesbörd jag nämner ovan är dålig frukt eller en sorg efter Guds vilja. Jag tror tyvärr att det är dålig frukt, eftersom dessa personer jag nämner orättfärdigt förlorat sin frälsningsvisshet, trons vila och barnaskapet. När jag då ser sådan dålig frukt, så undrar jag vanligen vad som kan vara orsaken. När jag grunnat på den saken har jag kommit fram till några saker som gör att jag inte kan uppskatta Paul Washer och hans undervisning. När jag har studerat detta vidare så ser jag också att många evangeliska kristna kritiserar Washer för just samma saker.

1. Paul Washers undervisning blir ett Lag-evangelium
Washer säger visserligen att vi endast kan bli frälsta genom tro på Guds nåd. Detta är *den trånga porten* enligt Washer. Men sedan säger han också att frälsningen efter den trånga porten hänger på om vi fortsätter att gå på *den smala vägen*, och där gäller det att hålla sig från synden. Han jämställer alltså den smala vägen med att leva i en sådan daglig ånger, bot och bättring att man inte syndar mer. Han menar att det krävs biblisk, gudomlig disciplin efter frälsningen för att inte gå förlorad. Enligt Washer är alltså vägen smal eftersom där inte tillåts någon synd. Washer gör då ett grundläggande misstag här när han ser de moraliska synderna (synder mot Guds bud) som huvudproblemet.

Personligen tror jag frälsningens väg är smal för att endast nåden är det som får plats. Vi kan INGET annat ha med oss på vägen till himlen än en barnslig förtröstan på att Gud gjort allt som behövs för vår frälsning. Vi blir frälsta av nåd och FÖRBLIR frälsta av nåd!

Enligt Bibeln gavs buden/Lagen för att synden skulle få liv (läs t.ex. hela Romarbrevets kapitel 7). Därigenom skulle människor lära känna sitt usla tillstånd och det egentliga grundproblemet, den egentliga ursynden. Grundproblemet är att vi vill vara oberoende, vara vuxna, vara självständiga som gudar och gå vår egen väg. Moraliska synder är då frukt av detta grundproblem. Vi är inte syndare för att vi gör moraliska synder, vi gör moraliska synder för att vi i grunden är syndare. Lösningen är då inte att sluta med moraliska synder för det är som att ständigt torka bort varet från ett infekterat sår. Lösningen är att åtgärda det som åstadkommer infektionen och som leder till ett varande sår. Det gör Gud genom

försoningen i Jesus Kristus, en gång för alla, och det tas emot i en fullständig överlåtelse och förtröstan på att Guds lösning är det enda som kan rädda oss. Med tiden slutar då ”såret att vara sig”, och det beror på den ”andliga juridik” som ligger med i försoningen.

Den andliga juridiken innebär att jag är död inför Åklagaren (satan) och Lagen (buden) som anklagade mig – om jag tagit emot och underordnat mig Guds gåva i evangelium. Jag är genom försoningen frikänd, rättegångssalen är tömd! I detta ligger en verklighet som kommer att ge oss en möjlighet att leva så som Gud önskar. Lagen väcker synden till liv och jag sitter fast som en slav under synden. Försoningen fritar mig från detta skruvstäd och ger mig möjligheten att leva ett gott liv i linje med Guds vilja, dessutom får jag den Helige Andes hjälp till detta. Lagen uppgift är således inte att vi skall ta oss i kragen. Lagens uppgift är att avslöja mig som syndare och föra mig till Gud och till omvändelse. Lagen visar oss att vi i ett oberoende av Gud inte kan göra Guds vilja även om vi skulle vilja det, detta på grund av den syndens natur som finns i oss alla. Alltså kan vi aldrig uppnå frälsning genom laggärningar utan endast genom nåd, men nåden möjliggör att jag kan leva ett gott liv. På så sätt har Lagen än i dag en uppgift, alltså att föra människor fram till nådens tron. Den uppgiften kan Lagen också ha efter min omvändelse, men frälsningen beror inte av de goda gärningar**som nåden ger mig möjligheten att utföra**. Rätt använd är alltså Lagen god, och dess levnadsregler utgör så klart riktmärken för en omvänd kristen, men felet jag upplever att Washer gör, är att han kräver att vi skall prestera syndfrihet för att säkra frälsningen. Har jag missförstått honom så är det illa nog, för då har många andra också missförstått honom – till skada för deras tro.

Utan Lagen blir talet om nåd så klart obegripligt. Men väl inne i nådens ”kraftfält” står vi alltså inte längre under Lagens krav och dom utan under nådens herravälde. I nådens rike finns kraft till förändring till ett liv i linje med Guds vilja, detta parat med att Guds Ande hjälper oss:

> Tit 2:11-12: ” Ty **Guds nåd** har uppenbarats till frälsning för alla människor. **DEN fostrar oss** att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är”
>
> Rom 6:14: ”Synden skall inte vara herre över er, ty **ni står inte under lagen utan under nåden**.”

1 Petr 1:2: ”Ni är av Gud, Fadern, förutbestämda till **att helgas genom Anden, så att ni lyder** och blir bestänkta med Jesu Kristi blod. Må nåd och frid i allt rikligare mått komma er till del.”

Jag har skrivit mer om detta i flera artiklar som du hittar under https://bibelfokus.se/kristen

2. Paul Washers definition av omvändelse är inte sann

Washer menar att det måste till en genomgripande omvändelse för att man skall kunna räkna sig som frälst. Denna omvändelse innebär enligt honom att man djupt ångrar sina moraliska synder och lägger dessa åt sidan. Om nu detta vore vad sann omvändelse är, och att den är nödvändig för vår frälsning, så infinner sig flera svåra frågor om man tänker efter lite: Hur djup måste min syndanöd och ånger då vara? Var går gränsen? Vem kan mäta och avgöra att djupet av min ånger var tillräcklig? Hur förkrossad måste jag vara för att bli frälst? Måste jag vara helt körd i botten? Ser vi i Bibeln att sådan djup syndanöd och ånger var den normerande förutsättningen för omvändelse och erhållandet av den Helige Ande?

Petrus sa till folket som lyssnade till hans tal på första pingstdagen: ”**Omvänd** er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva.” Här tänker många att omvändelsen är att ångra alla moraliska synder man gjort, och visst är det en del i omvändelsen och syndabekännelse. Men vad synd i ordet djupaste innebörd är har jag nämnt i föregående punkt, men jag tar det en gång till: Det är att vi människor vill bli som Gud (1 Mos 3:5-6), att vi vill gå vår egen väg (Jes 53:6), att vi vill vara oberoende av Gud, att vi vill vara vuxna och bestämma och styra själva. Som jag skrev tidigare har alltså Lagen (buden) uppgift att föra oss till insikt om vårt risiga utgångsläge, till omvändelse och till Guds nåd, men dess uppgift är inte att få oss att ta oss i kragen och på så sätt imponera på Gud.

Sann omvändelse är således att vända sig bort från önskan att själv vara som Gud, önskan att vilja gå sin egen väg, önskan att vara vuxen och självständig. Omvändelse är att gå från oberoende till ett totalt beroende av Gud. Syndanöd är i ljuset av en sådan omvändelse ångern över just den stora synden: ”att blir som Gud”. Alla moraliska synder är ”endast” tecken på att vårt oberoende inte fungerar. Medicinen för moraliska synder är alltså sann omvändelse och överlåtelse till Gud, och den möjligheten ger evangelium! Guds bud kom in för att visa oss att vår egen väg inte fungerar. Buden är inte Guds ideala väg för oss, vägen är att omvända sig och bli som barn:

> Matt 18:3: "Amen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket.”

Omvändelsens och frälsningens frukt är därför ett liv som allt mer ligger i linje med Guds vilja; det är den helgelse som sker med den Helige Andes hjälp. Men Washers omvändelse handlar om att göra **frälsningens frukt** till grund för frälsningen! Det är inte en sann omvändelse utan även det ett Lag-evangelium!

3. Washer är Kalvinist, med den dubbelhet det ger
Kalvinister tror att Gud har utvalt (predestinerat) en skara människor till att bli frälsta, resten struntar han i och låter gå förlorade i helvetet. Denna lära kallas för *predestinationsläran*. Dessa utvalda har alltså inte själva valt Gud utan har blivit utvalda till frälsning, och deras framtid i himlen är därmed säkrad. Att människan har en fri vilja ställs alltså åt sidan inom kalvinismen. Kalvinisterna menar att Gud gör så här för att bevisa sin stora makt och gränslösa nåd. Så här tror också Washer, som är en renlärig kalvinist.

Men denna undervisning innebär ju då en underlig dubbelhet. Om man nu är utvald till frälsning och inte kan gå förlorad genom avfall, varför då kämpa vidare med den dagliga omvändelsen och kampen med syndfrihet? Och varför skall vi då alls missionera?

Jag vet att kalvinister har sina svar på dessa frågor, men mina frågetecken kvarstår ändå efter att jag hört deras svar. Bibeln säger att Gud vill att ALLA människor skall bli frälsta, och det behöver man inte bortförklara:

> 1 Tim 2:3-4: ”Sådant är rätt och behagar Gud, vår Frälsare, **som vill att ALLA människor skall bli frälsta**och komma till insikt om sanningen.”

Du kan lyssna till undervisning från Dave Hunt om kalvinism ”What love is this?” via denna länk.

4. Paul Washer säger att Gud hatar syndare
Man kan i Washers predikningar höra att Gud måste ha ett hat om han också har kärlek. I och med detta menar han att Gud hatar syndare. Det säger han rakt ut.

Vi kan lära känna Gud genom att lära känna Jesus eftersom Jesus ÄR Gud i mänsklig gestalt. I Bibeln ser vi att Jesus hellre umgicks med syndare än med rättfärdiga. Det gjorde Jesus eftersom han menade att det är de "sjuka" som behöver en läkare. Alltså älskar Jesus syndarna och han vill bota den "infektion"

som finns i deras liv. Alltså älskar Gud syndare (liksom alla människor). Det är hur jag lärt känna Jesus/Gud. Självklart kan Gud visa vrede mot ondska och orättfärdighet, precis som föräldrar kan bli arga och bestraffande när deras barn gjort något som är fel. Men i Jesus ser jag en kärlek till den som är slav under synden eftersom han vill befria syndaren från allt som binder.

5. Paul Washer säger att alla människor hatar Gud
Det låter väldigt hemskt när Washer säger att ALLA människor i grunden hatar Gud (om de inte är frälsta). Jag tror inte det är så, men det är min subjektiva tro. Det finns många som är ganska neutrala till Gud, men som inte önskar göra hans vilja utan vill gå sin egen väg. När våra egna barn vill gå sin egen väg i trots mot sina föräldrar så innebär det inte att de hatar sina föräldrar. Man kan leva i uppror och trots utan att hata vare sig föräldrar eller Gud. Sedan är det inte så svart eller vitt att vi antingen hatar eller älskar Gud. En del älskar Gud mer än andra.

> Luk 7:47: ”Därför säger jag dig: Hon har fått förlåtelse för sina många synder. Det är därför hon visar så stor kärlek. Men den som har fått litet förlåtet älskar litet.”

Har jag ändrat mig?
När du läser en del av mina äldre texter i BibelFokus där jag skriver om väckelse, omvändelse och frälsning så kan det tyckas som jag ändrat mig när du läser det jag skriver här. Men nej, jag har inte ändrat mig, men kanske jag i en viss mån har fått en djupare förståelse av vad omvändelse egentligen är och därför vill uttrycka saker lite annorlunda idag. Det är viktigt att det vi förmedlar inte läggs på människor som krav och ytterligare bördor. Jag har också funderat vidare på vad tro, nåd och evangelium är, och kanske har jag även där finslipat det jag skriver något. Jag är inte ett dugg intresserad av liberalteologi om någon nu skulle tro det, men jag vill att rätt skall vara rätt. Det sanna evangeliet är INTE liberalteologi, för dels finns det bakom evangeliet en ”andlig juridik” som gör en betydande skillnad, och dels får den som underordnar sig evangeliets enkla och fria gåva den Helige Ande till sin Hjälpare och till sin helgelse. Men jag är tyvärr rädd för att det många gånger smyger sig in LAG även i alla våra olika evangeliska samfund – i den ena eller andra formen. Vi måste därför ständigt vara vakna över det och inte tro att varje radikal förkunnare som predikar mot synd predikar ett sant och frigörande evangelium. Barnaskap, trons vila, frid och glädje är fina tecken på en sann frälsning!

Har möjligen Paul Washer ändrat sig på senare tid?
Ja, jag tycker det verkar så. Om du kikar vid 43 minuter och framåt i

nedanstående video, så säger Washer där saker som jag tycker är positiva tecken på att han har lämnat den otrevliga hårdheten bakom sig. Vi får hoppas att detta också kommer att rätta till det i hans förkunnelse som har lagt sten på börda för många människor. (Han säger också andra saker som är riktigt bra i denna video, dock är avslutningen lite väl amerikansk för min smak.)
https://www.youtube.com/watch?v=fQeP47k38bQ

Även nedanstående video visar på en sund förståelse för den kamp som de som är nya/unga i tron kan ha.
https://www.youtube.com/watch?v=UzMId-VgdAM

Till sist, glöm inte detta:

> Joh 3:16: "Ty så **älskade Gud världen** att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv."

Läs andra artiklar i Lennarts blogg